

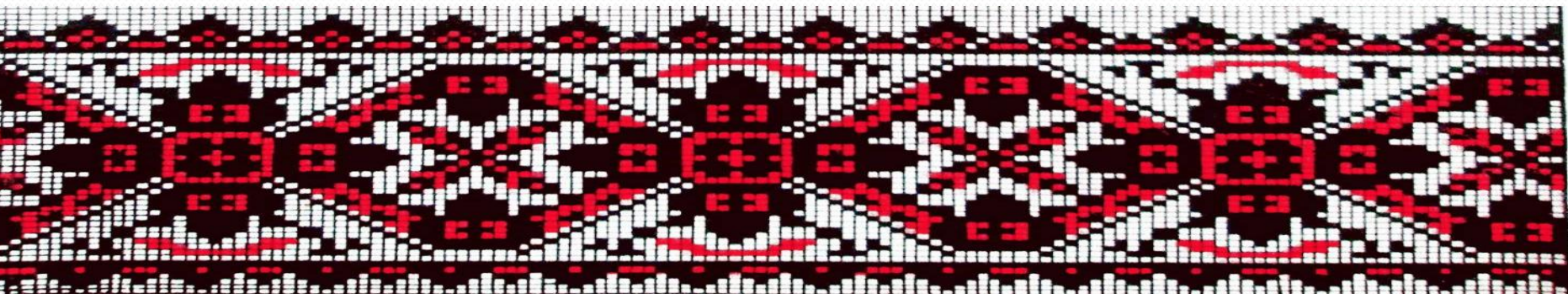
З днем народження, Івано-Франківськ!
Презентація слайдів
до 358 річниці з дня народження міста

Підготувала: бібліотекар УКД
Чікальова Світлана Олексіївна

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ - 358!

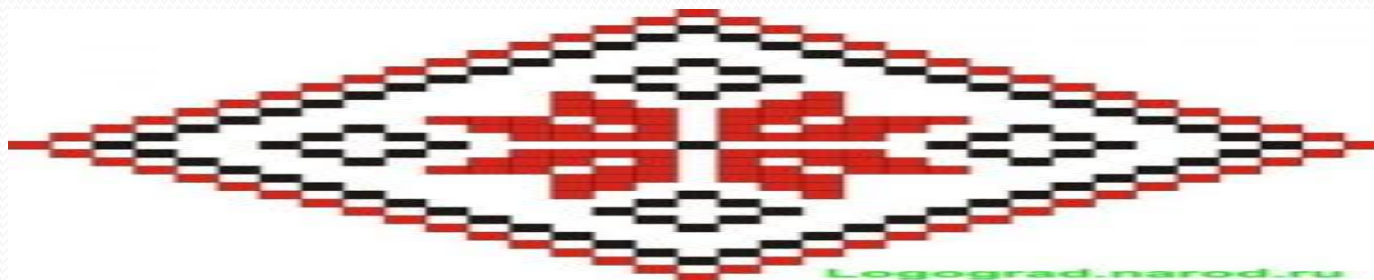
З Днем Народження, рідне місто моє,
краса чарівного Прикарпатського краю!

- Івано-Франківськ - це економічний і культурний центр Прикарпаття, одне з найбільших міст Галичини. Сьогодні Івано-Франківську виповнилося 358 років, і ми згадаємо найцікавіші факти про це місто.

згадаємо найцікавіші факти про це місто.

- Івано-Франківськ — місто обласного значення, адміністративний, економічний і культурний центр Івано-Франківської області, площа міста 83,73 кв.км.;
- Розташований на Заході України на відстані 150-300 км від кордонів Польщі, Румунії, Угорщини, Словаччини;
- Через близькість до гір, місто називають східними «воротами» Карпат. За дві з половиною години їзди з Івано-Франківська у Надвірнянському напрямку — найвища гора України — Говерла (понад 2061 м.);
- На північному сході місто підперезують мальовничі пагорби — Вовчинецькі гори, середня висота яких 300-350 метрів над рівнем моря;
- Івано-Франківськ розташований у межиріччі двох рік — Бистриці Солотвинської та та Бистриці Надвірнянської;
- Середня температура в липні (17–19°C), у січні (-4-6°C).
- Населення
- Населення міста становить приблизно 245 тис. чоловік;
- Серед 24 обласних центрів України місто займає двадцять першу позицію (менше населення лише у західноукраїнських Тернополі, Луцьку та Ужгороді);
- У 1732 році в місті проживало усього 3300 людей, з яких 1518 поляків та українців, 333 вірмен, 1420 євреїв;
- До Другої Світової війни приріст населення відбувався за рахунок євреїв, які займалися торгівлею, промислом і ремеслами. У 1939 році у місті проживало юлизько 27000 євреїв (46% населення міста), а вже у 1944 році їх залишилось усього 228. Понад 10 000 євреїв фашисти розстріляли у міському гетто;
- На сьогодні Івано-Франківськ — одне з найбільш «українських» міст України. У 2001 році 92,2% населення міста — українці, і лише 0,3% — поляки, 0,1% — євреї, 6,0% — росіяни, 0,2% — білоруси.

Хронологія

- 1662 — Андрій Потоцький заснував місто, назване на честь сина Станиславів. 7 травня місто отримує право на самоврядування — Магдебурзьке право;
- 1676 — Станиславів стає осередком вірменської торгівлі на шляху з Європи до Азії;
- 1683 — У битві під Віднем, яка поклала край турецькій експансії до Європи (Віденська відсіч), героїчно загинув Станіслав Потоцький. Похований у крипти колегіати, але серце великого магната зберігається у Відні;
- 1707–1770 — Станиславів кільканадцять разів був захоплений російськими військами та їх польськими опонентами;
- 1772 — Перший поділ Речі Посполитої. Станиславів разом із Галичиною переходить під владу Австрійської корони. Згодом місто стало центром адміністративного округу Австрійської (з 1867 Австро-Угорської) імперії;
- 1848 — Під час революції, відомої в історії як Весна народів, у місті починає діяти перша українська політична організація «Руська рада», яка стала офіційним представником галицьких українців;
- 1866 — розпочався рух пасажирських поїздів на залізниці Львів-Чернівці, перший поїзд урочисто прибув у Станиславів;
- 1868 — «Мармулядова пожежа» знищила майже половину Станиславова, включно з ратушою, судом та поштою;
- 1914–1917 — Під час Першої Світової війни місто було тричі окуповане російськими військами, зазнавши значних руйнувань;
- 1919 — Станиславів — столиця Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР);
- 1920–1939 — Станиславів стає важливим центром у складі відновленої польської держави;
- 1939 — Початок Другої Світової війни. Радянський Союз захоплює місто, майже одночасно розпочинаються масові репресії проти населення. Створення Станіславської області у складі Радянської України;
- 1940 — Створення першого на Прикарпатті вищого навчального закладу — учительського інституту (нині Прикарпатський національний університет);
- 1941 — Початок німецько-радянської війни та німецької окупації. Перед відступом радянська влада масово страчує в'язнів у в'язницях;
- 1942 — Фашисти починають масову ліквідацію єврейського населення Станіслава, знищивши понад 10000 мешканців міста;
- 1944 — Місто повторно займають радянські війська, «Другі совети», що протримались до 1991 року;
- 1959 — Здійснено перший пасажирський політ екіпажу літака ІЛ-12 за маршрутом Станіслав-Москва;
- 1962 — З нагоди 300-річчя Станіслав та область перейменовують на честь видатного класика української літератури Івана Франка, який неодноразово бував у місті;
- 1991 — Івано-Франківськ — обласний центр незалежної України. У боротьбі за здобуття незалежності містяни були в авангарді;
- 1999 — Івано-Франківськ одним з перших в Україні приймає статут. Розпочалась генеральна реконструкція центру міста;
- 2012 — Місто урочисто святкує 350-річчя від дня заснування;
- 2013–2014 — Євромайдан, повалення режиму Януковича. Мешканці Івано-Франківська в ряді із першими були ядром Революції Гідності і зіграли в ній чималу роль.
-

З 1662 до 1772 року і з 1918 до 1939 року мало назву Станиславів, з 1772 до 1918 року — Станіслав. З 1939 року радянською владою було повернуто австрійську назву Станіслав, а 9 листопада 1962 року з нагоди 300-річчя місто було перейменовано у Івано-Франківськ на честь видатного письменника Івана Франка.

Площа Ринок. Міська ратуша.

- Міська ратуша, що на площі Ринок, – єдина в Україні зведена у стилі конструктивізму, який панував у 1930-х. Крім того, це єдина в Україні світська споруда, яка має позолочений купол. Його позолотили під час масштабної реконструкції центру міста у 2000 році, витративши 200 г сусального золота.
- Ратуша – найвища будівля Івано-Франківська, її висота – 49,5 м (таку висоту має 16-поверхівка)
- Нинішня споруда є вже четвертою будівлею ратуші, за відбудову якої взялися в 1928 році. Цікаво, що її сконструювали у вигляді польського військового ордена Virtuti Militari (вигляд зверху), який вручали бійцям армії Галлера за ліквідацію ЗУНР.
- А найпершу версію ратуші, дерев'яну, звели ще в 1666-му. Ратуша того часу була як локацією місцевої адміністрації, так і спостережним пунктом.
- У XVIII ст. підземелля ратуші слугувало місцем ув'язнення опришків. Під будівлею й досі збереглися підземні ходи, які, за переказами, ведуть аж за межі міста.
- Це найдавніша споруда Івано-Франківська. В її історії можна виділити чотири періоди:
 - 1.1 Перша ратуша (1672—1677). Ратуша використовувалася для засідань місцевої ради та суду. З її вежі контролювали спалахи пожеж, а також вели спостереження за переміщенням турецьких і татарських загонів під час турецько-польської війни. В 1677 році ратушу розібрали через низьку надійність, за іншими джерелами через невдоволеність засновника міста Андрія Потоцького її архітектурою.
 - 1.2 Друга ратуша (1695—1868). В 1695 році на замовлення власника міста Йосипа Потоцького було зведено нову ратушу. Вона мала дев'ять поверхів та була хрестоподібною у плануванні. На ратуші був годинник, який кожних п'ятнадцять хвилин відбивав час за допомогою дзвонів. Над годинником була обладнана кімната для вартових, які при виявленні небезпеки (пожежа, напад ворога) трубили в сурми. На першому поверсі розташовувалися крамниці, їх було аж 24. В підвалі ратуші була в'язниця, де тримали злочинців та опришків.
 - 1.3 Третя ратуша (1871—1915). В 1868 році в місті сталася Мармулядова пожежа. Тоді вигоріло чверть міста, а від ратуші залишився лише залізний скелет. В 1871 році було збудовано нову ратушу, яка мала вигляд двоповерхового будинку з високою вежею. До п'ятого поверху вона була облицьована білим мармуром, а зал засідань міської ради був прикрашений написами про історичні події Івано-Франківська.
 - 1.4 Четверта ратуша (1935 — донині). Під час Першої світової війни ратушу сильно пошкодила австрійська артилерія. Будинок перебував в аварійному стані. Через економічну кризу 20-х років у міської влади не було змоги провести реконструкцію. Лише в 1929 році розпочалися будівельні роботи, які тривали до 1935 року. За часів гітлерівської окупації німці вирішили знищити ратушу, але змогли лише підірвати північно-західне крило. В 1959 році в приміщенні Ратуші відкрився Івано-Франківський краєзнавчий музей.
- Фонди музею налічують понад 10 тисяч одиниць, серед яких ікони, зброя, живопис, графіка, археологічні предмети.

За час свого існування ратуша пережила облоги, війсьні дії, пожежі...

У 1959 році в приміщенні відкрили Івано-Франківський краєзнавчий музей, який і досі діє. За символічну плату тут можна переглянути найбільше зібрання пам'яток з історії, етнографії і культури цілого Прикарпаття.

- Цю церкву часто називають вірменською. Річ у тому, що з моменту заснування Станиславова великий вплив на його життя мала вірменська громада, якій належав цілий міський квартал. Там вірмени протягом 1663-1664 років спорудили свою першу дерев'яну церкву. Незабаром у храмі з'явилась і своя чудотворна ікона. 22 серпня 1742 року образ Божої Матері заплакав справжніми сльозами. Після цього ікона прославилася багатьма дивами. Біля неї чимало людей зцілилися. На честь чудотворного образу вірмени звели мурований костел у стилі зрілого бароко. Чудові настінні розписи виконав художник Ян Солецький. А скульптури – Матвія Полейовського, учня видатного Іоганна Георга Пінзеля. Після Другої світової вірмени виїхали до Польщі, забравши з собою чудотворний образ Богоматері, який тепер знаходиться в Петропавлівському соборі у місті Гданськ. Із 1992 року споруда вірменського костелу належить УАПЦ, а на щипці церкви є копія чудотворної ікони.

Музей мистецтв Прикарпаття, що на майдані Андрея Шептицького, є скарбницею образотворчого мистецтва краю. Діючий експозиційний зал розташований у найдавнішій архітектурній споруді міста – ренесансному Костелі Непорочного зачаття Діви Марії XVII ст. Свого часу в крипті цього храму була фамільна усипальниця засновників міста – Потоцьких. У бічних криптах були поховані заможні шляхтичі й священники.

Збірка музею, започаткована в 1980-му, охоплює унікальні пам'ятки галицького іконопису, творчість класиків західноукраїнського малярства, роботи українських художників другої половини XX ст., а також твори польських, австрійських, німецьких та італійських майстрів XVIII-XX ст. В музеї зберігається велика колекція сучасної зарубіжної графіки, подарованої з виставок Міжнародного бієнале «Імпреза». Велику частину сакрального відділу займає скульптура. Гордістю експозиції є три фігури ангелів-путті різця самого Іоганна Георга Пінзеля. А ікона святої Параскеви П'ятниці «знялася» у відомому фільмі Параджанова «Тіні забутих предків».

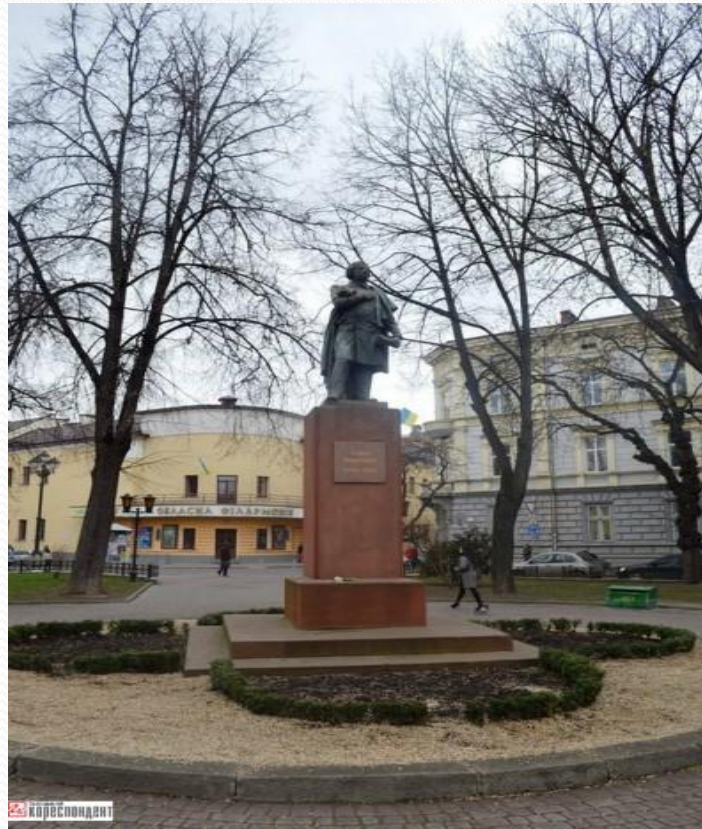
Кафедральний собор Святого Воскресіння УГКЦ

- Храм цікавий тим, що у різні часи був святиною практично всіх християнських конфесій. Його збудували у 1753-1763 рр. отці-єзуїти, які з'явилися в Станиславові на початку XVIII ст. На місці згорілої під час нападу турків церкви вони звели єзуїтський костел. Коли почали копати котлован для фундаменту костелу, то знайшли скарб – 14 тисяч злотих, з яких половину вклали в будівництво храму. Однак уже через 10 років австрійська влада скасувала орден єзуїтів, і костел закрили. Поступово споруда занепала.
Під греко-католицьку парафіяльну церкву храм віддали в 1849 році. Серед керівників єпархії був найвідоміший український діяч – Андрій Шептицький.
- Інтер'єр собору виконаний у візантійському стилі, а головною окрасою є п'ятиярусний іконостас, встановлений ще в 1901 році.

Площа Міцкевича

- З часу виникнення у 1870-х рр. площа жодного разу не міняла своєї назви. Окрім затишного скверу, ця місцина приваблює і цікавими пам'ятками. Найголовнішою окрасою є пам'ятник польському поету Адаму Міцкевичу, споруджений у 1898 році з нагоди 100-річчя від дня його народження, – найстаріший із тих, що збереглися в Івано-Франківську до наших днів. До слова, Адам Міцкевич у Станиславові жодного разу не бував. Після відкриття пам'ятника площа стала місцем багатолюдних мітингів.

Обласна музична філармонія

- Будівля біля площі Міцкевича первинно задумувалася і була зведена в 1891 році як театр музичного товариства ім. С. Монюшка. Конкурс архітектурних проектів театру виграв... інженер міської залізниці Юзеф Лапіцький. За це він отримав від громади міста золотий перстень. У 1939 році в нинішній філармонії розмістився музично-драматичний театр ім. І.Франка. А 4 листопада 1943-го тут сталася подія, яка не має аналогів в історії світового театру. Під час прем'єри оперети Я. Барнича «Шаріка» до зали увірвалися гестапівці й затримали 140 людей. Через кілька тижнів 27 із них засудили до розстрілу. Таким чином фашисти намагалися спинити боротьбу членів ОУН проти окупаційного режиму. Біля сусідньої синагоги закопали 10 стовпів, до яких по черзі прив'язували заарештованих і розстрілювали. Засуджені з гідністю зустріли вирок. Вони вітали смерть вигуками «Слава Україні!». У 1980 році облмуздрамтеатр отримав нове приміщення, і відтоді тут розміщується обласна філармонія.

Міський парк культури і відпочинку ім. Т.Г.Шевченка

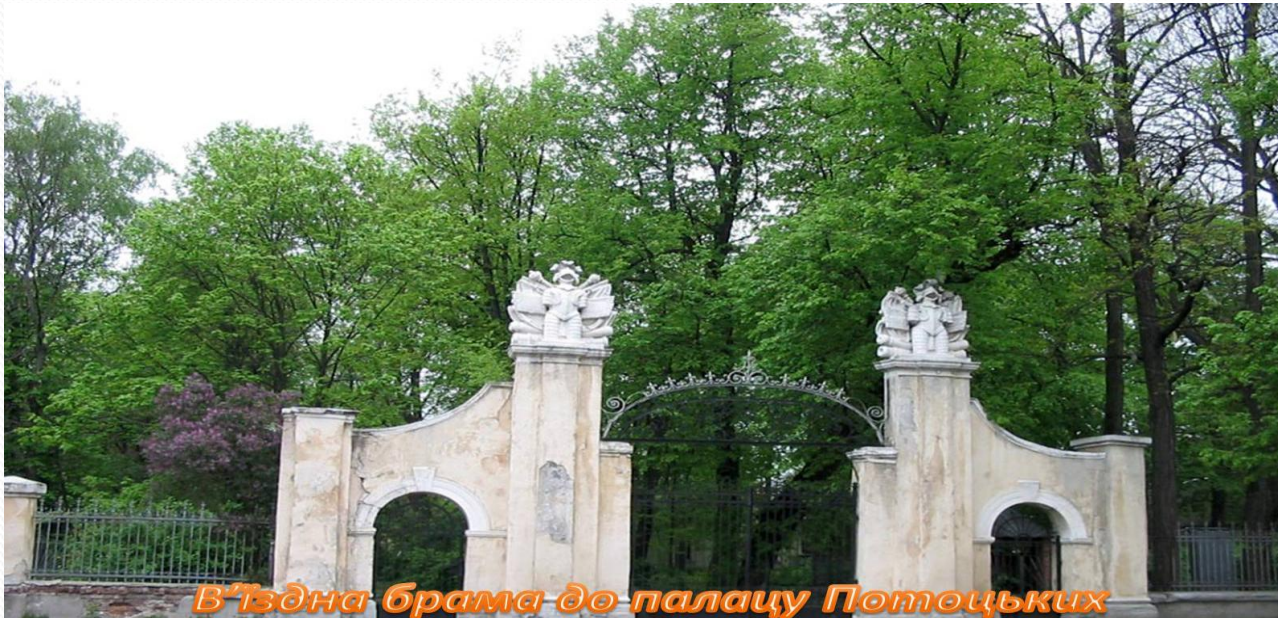
- Ще в **XVII ст.** німецький мандрівник **Ульріх фон Вердун** згадає про **дубовий** гай, який ріс у місцевості теперішнього парку — на південному заході від міста. Це був густий дубовий ліс — залишок Чорного Лісу. Пізніше його стали називати «Звіринецька діброва» через наявних там різних диких звірів. Часто там полювали власники міста Потоцькі та їхні гості.
- **Уже в кінці XIX ст.** внаслідок господарської дільності ці землі були повністю перетворені на пасовиська та поля.
- **Магістрат Станиславова 1 квітня 1890 року** на засіданні затвердив комісію по вивченню питання створення в місті громадського парку. В результаті роботи комісії було прийнято рішення про розташування парку на місці «Радецького поля», там, де колись була діброва. В травні **1895 року** міська рада винесла постанову про закладання міського парку площею **10 моргів** та заклала в бюджеті **5000 злотих римських**.
- **Весною 1896 року** почалися роботи із створення парку — висаджування дерев та формування клумб і алей. Планування парку здійснювалося під керівництвом міського садівника **Каєтана Місюровича**. Сажали дерева вже великими саджанцями по видових групах без єдиного принципу за пейзажним (англійським) стилем. Крім звичних для **Галичини бука, дуба, граба, липи, ялини, модрини** висаджували екзотичні рослини із розсадників **Польщі, Франції, Америки**.
- **1898 року** парку дали ім'я цесарівни Єлизавети після її трагічної загибелі^[1].
- **У 1901 році** встановлено газове освітлення — спочатку на алеї, що вела від **вулиці Липової** до **Голуховського**, літній ресторан із терасою.
- **Згодом** площу парку значно збільшили: в **1903 році** на північній стороні докупили землю **Соломона Туніса**, також там знесли військові бараки.
- **Не зберігся до наших днів пам'ятник Грюнвальдської битви**, який стояв у парку **Ельжбети** (встановлено 1910 року в річницю 500-ліття **Грюнвальдської битви**)^[2].
- Від **1945 року** парк перейменовано на теперішню назву — імені **Т. Г. Шевченка**. На той час парк займав **8 га**. Площа збільшилася до **28 га** після рішення міськради **21 грудня 1948 року** приєднати колишній приватний парк Ромашкана разом із трьома ставками. Також тоді було винесено питання про необхідність виділення **100 000 карбованців** на благоустрій парку.
- **З 1972 року** парк є парком-пам'яткою садово-паркового мистецтва (також має статус — **дендрологічний парк**). **31 липня 2017 р.** відкрито пам'ятник **Шандору Петефі**. Станом на 2016 рік парк займає площі **24,4 га**.

Парк ім. Т. Шевченка, озеро

Палац Потоцьких

- пам'ятка архітектури та містобудування історичного значення у місті [Івано-Франківськ](#). Комплекс палацу був збудований у 1672—1682 рр. і добудовувався у [1980-х](#).
- Його звів польський коронний гетьман [Анджей Потоцький](#) для себе і родини. Він використовувався спершу, як місце проживання власників Станиславова, а згодом упродовж десятиліть — як військовий госпіталь. У радянські часи тут діяв військовий госпіталь.
- Наразі дослідники не мають навіть приблизного «портрету» резиденції. Історія палацу, найбільш ймовірно, зберігається у польських або австрійських архівах.
- Палац Потоцьких у Івано-Франківську є об'єктом охорони культурної спадщини, він охороняється державою — розпорядженням виконавчого комітету Івано-Франківської обласної ради народних депутатів від 26 травня 1981 р. № 238 — р його визнано пам'яткою місцевого значення.
- Мандрівник [Ульріх фон Вердум](#), який відвідав місто у 1672 році так описує побачене:
Замок, у якому він сам зараз живе, також лише дерев'яний, але вже завезено балки, цеглу й кам'яні плити для іншого замку, важкої будівлі, що має звестися в південно-східному кінці міста. Воевода хоче забезпечити його вежами та іншими укріпленнями, як цитадель.

В'їздна брама до палацу Потоцьких

Меморіальний сквер

- Колишній цвинтар називають музеєм просто неба, це так званий Станиславівський некрополь, де було поховано багато видатних жителів міста і який має статус пам'ятки державного значення. Меморіальний сквер на вул. Незалежності, позаду готелю «Надія», є одним із найдавніших цвинтарів Галичини, перші поховання якого датуються 1782 роком.
- Поруч була спеціальна майстерня, де виробляли унікальні, не подібні між собою надгробні скульптури і гробівці. Тут працювали ті ж митці-скульптори, які доклалися до створення знаменитого Личаківського кладовища у Львові.
- На жаль, на початку 1980-х некрополь міста майже повністю зруйнували. Ймовірною причиною знищення могил на той час могло стати захоронення 143-ох січових стрільців. А такий факт не міг залишитися поза увагою радянської влади. Після цього цвинтар закрили і перетворили його на сквер.

«Стометрівка»

- Оглядаючи цікаві місця Івано-Франківська, навряд чи вдасться оминати головну пішохідну зону – «стометрівку», або ж «сотку», як її називають у народі. Це частина вулиці Незалежності, яка насправді тягнеться майже півкілометра.
- «Сотка» є одним із «найживіших» осередків міста, місцем зустрічей та прогулянок, вуличних музикантів, книгарень, кав'ярень, крамничок. Особливого шарму додають і ковані скульптури, які тут кожного разу з'являються під час щорічного міжнародного фестивалю «Свято ковалів».

Музей Небесної сотні

Музей рідинних професій

- Завітавши до «Бастіону», ви неодмінно натрапите на якийсь цікавий мистецький захід. Тут постійно представляють змінні виставки різних напрямів мистецтва: фотографії, живопису, графіки, скульптури тощо. Проходять літературні читання та презентації книг. А на площі відбуваються різноманітні фестивалі, зокрема відомий міжнародний фестиваль «Свято ковалів».

Обласний академічний музично-драматичний театр ім. І.Франка

- Бути в Івано-Франківську і не відвідати бодай одну постановку облмуздрамтетару – щонайменше моветон, щонайбільше – мистецький злочин. За останній десяток років цей театр на чолі з талановитим директором та художнім керівником Ростиславом Держипільським здійснив у місті справжню революцію – тепер відвідувати театр стало модно. Своїми якісними постановками івано-франківський драмтеатр змусив говорити про себе не лише всю Україну, а й закордонну аудиторію.
- Щодо архітектурного резюме, то з-поміж місцевих зразків «совкового» мистецтва однією із найпомітніших є саме конструктивістська споруда облмуздрамтеатру, який збудували у 1980 році, зруйнувавши черговий храм – кірху німецької громади.
- Найбільшою окрасою драмтеатру є художнє оформлення інтер'єру, виконане в гуцульському стилі. До речі, автори цього проекту отримали за нього Шевченківську премію в 1982 році.

Свободна Македонија

- Залізничний вокзал у місті Станиславів, теперішньому Івано-Франківську, збудували у 1866 році. Ця дата зафіксована на металевих опорах станційного навісу. Колони, на які опирається дашок, є зразком художнього литва. А сама вокзальна споруда – пам'яткою архітектури.
- Цегляна будівля у стилі Rundboden втілювала австрійсько-німецьку архітектурну школу і спершу була без купола. У 1906 році її перебудували – підняли, розширили і осучаснили в стилі неоренесансу. Таким вокзал зберігся дотепер.
- Залізниця, що проходила через Станиславів, сполучала Львів, Ходорів і Чернівці. Перший поїзд пішов по цій гілці 1 вересня 1866 року – зі Львова до Чернівців. Тільки через рік потяги почав приймати Київ, а через три роки – Харків. Залізниця через Станиславів була другою в Галичині і є третьою за давністю на території сучасної України.

- Майдан знаходиться в самому центрі міста, поруч з історичною площею Ринок. Їх розділяє лише один квартал. Тому Майдан, як і площа Ринок, є фактично ровесником міста.
- Майдан Шептицького — духовно-культурний центр Івано-Франківська. Майдан названо у 1990 році на честь Андрія Шептицького, глави греко-католицької церкви.
- Андрій Шептицький (1865–1944) — восьмий після відновлення Галицької митрополії митрополит Української греко-католицької церкви.
- Він вступив на владичий престол 1901 року у віці 35 років. Шептицький походив зі знатного українського роду, він першим з ієрархів церкви почав використовувати народну мову в спілкуванні із віруючими.
- Історія майдану доволі строката. За польських часів площа називалася на честь міністра іноземних справ Падеревського, за радянських часів — на честь більшовицького діяча Урицького.
- У ХІХ столітті на майдані було ще два пам'ятники, які не дійшли донині — святому Івану (1842 рік) та австрійському імператору Францу І, який неодноразово бував у місті. У 2001 році на майдані було відкрито пам'ятну композицію «Богородиця в ротонді».

- **На площі є дві основні пам'ятки архітектури:**
- **Собор Святого Воскресіння Христового** побудований на початку 18 століття як костел єзуїтів. При ньому розташовувались школа та монастир. Існують припущення, що на місці теперішнього собору колись була дерев'яна церква. Про неї знайшли запис у журналах мандрівника Ульріха фон Вердума, який відвідував Станіславів у 1672 році. У середині 18 століття святиню мусили перебудувати. Причиною послужив поганий фундамент та деякі вади конструкції. Але у 1773 році територія Прикарпаття була захоплена Австрійською імперією. Орден єзуїтів скасували, а храм зачинили. Через те, що за храмом ніхто не доглядав, він поволі руйнувався. З приходом у місто Андрея Шептицького костел почали реставрувати. Реконструкція відбувалась за фінансової підтримки єпископа. З 1939 року в приміщенні собору розміщувалась польська гімназія, а після встановлення у місті радянської влади – корпус медуніверситету. Уже з часів незалежності у храмі знову почали проводити богослужіння.

- **Костел Пресвятої Діви Марії.**
- Колегіальний костел Пресвятої Діви Марії є найстарішою спорудою Івано-Франківська. Точна дата його спорудження історія приховує. Відомо, що колись на місці теперішнього храму була дерев'яна церква. Анджей Потоцький, засновник міста, домігся, аби храмові було присуджено звання колегіального у 1669 році. Згодом тут відкрили колегіум, так звану філію Ягеллонського університету, що в Кракові. Уявіть собі, у цьому невеликому дерев'яному храмі діяла навчальна програма зразка західноєвропейських шкіл такого типу! Варто зазначити, що цей костел – єдина культова споруда, яка використовується не за призначенням. Нині тут розміщується художній музей.

- **Історія фонтану на Вічевому майдані**
- Побудований і відкритий на початку 50-х років 20 століття, він мав вигляд семигранну водойми з прикрашеною колосками чашею посередині. До кінця 1960-х років на цьому місці було споруджено будинок станції телефонно-телеграфного зв'язку, а фонтан перетворився в прямокутний басейн з кованими ґратами, на якій були силуети оленів. Однак він не сподобався місцевим жителям, і новий, облагороджений варіант, явили погляду городян в 1981 році. Фонтан мав дві чаші, які перебували на різній висоті і були прикрашені кованими зображеннями різних морських істот. Третій - сучасний - варіант фонтану був спроектований під керівництвом головного міського архітектора Ореста Коса. Його відкриття відбулося 21 серпня 2004 року та було приурочено до Дня незалежності України. Споруда представляє собою круглий басейн з чашею, під яку можна встати і милуватися водоспадом перед собою. У нічний час доби фонтан переливається різними кольорами і «танцює» під музичні композиції

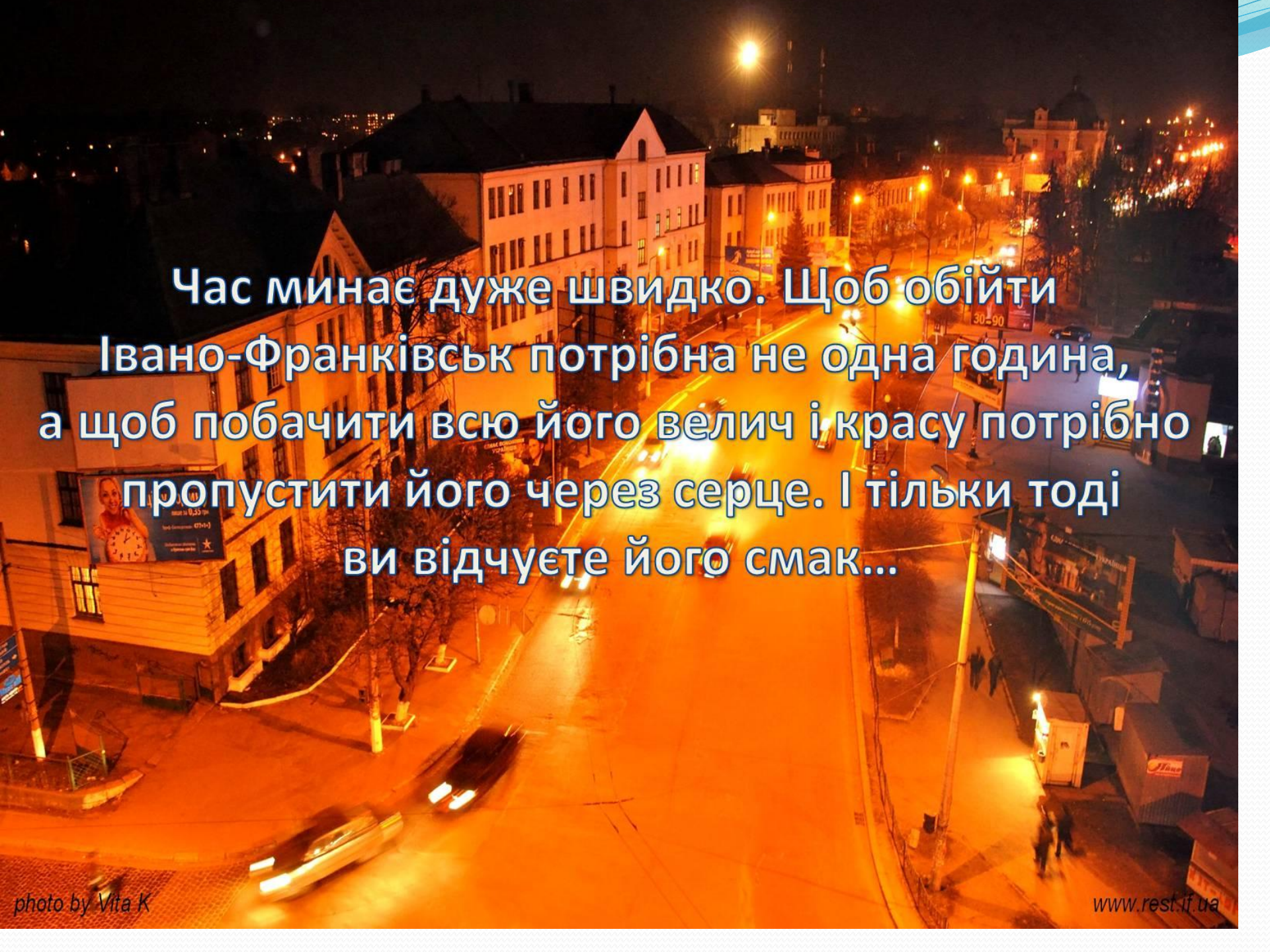

- Ця вулиця – одна з найдавніших у місті. Ще в 1760-х роках тут з’явилися три перші єврейські садиби, і вулицю почали називати «На трьох домах». Інтенсивна забудова почалася у другій половині ХІХ століття, але найкращі будинки, переважно триповерхові, збудовані на початку ХХ століття. За свою історію вулиця змінила багато імен. Ще одна її давня назва – Тисменицька дорога. Вона виникла тому, що вулиця починалася від Тисменицької брами Станиславівської фортеці і вела на виїзд до Тисмениці. В 1884 році її назвали Сапежинською на честь нащадка відомого польського магнатського роду Леона Сапеги. В період ЗУНР ця вулиця носила ім’я Шевченка, за «совітів» стала Радянською, а німецькі окупанти в 1941-44 роках назвали її на честь Гітлера. В 1993 році вона стала вулицею Незалежності.

Вулиця Шевченка

- Вулиця Шевченка знаходиться у центральній частині міста, це одна із найдавніших та найкрасивіших вулиць в Івано-Франківську. Названа на честь українського поета, художника і мислителя Тараса Григоровича Шевченка. Тягнеться від вулиці Січових стрільців до парку ім. Т. Г. Шевченка.
- Ще у XVIII столітті тут знаходилася алея для прогулянок, яка вела від Станіславської фортеці до так званої «звіринецької діброви» (сьогодні там міський парк ім. Т. Г. Шевченка), що є залишком Чорного лісу. Потім алея була обсаджена липами, а в XIX столітті стала називатися Липовою вулицею. Вона носила цю назву аж до 1956 року, коли пройшла чергова хвиля перейменування вулиць міста, — Липова була перейменована на Шевченка.
- В садибі Г. Лотрінгера за адресою Липова, 34 28 вересня 1868 року в місті виникла катастрофічна пожежа, внаслідок якої згоріла половина міста — 260 будинків. У вогні згоріли рагуша, церкви, пошта, суд, театр, крамниці, майстерні, дерев'яні будинки, здебільшого — в центральній частині міста. Збитки від пожежі виходили з суми 1 мільйона ринських злотих.
- На цій вулиці в 1899 році коштом єпископа А. Шептицького закуплено ділянку під будівництво греко-католицької духовної семінарії. А з 1901 року за сприянням урядових субсидій розпочалося будівництво.
- У 1905 році на вимогу української громадськості австрійський уряд дав згоду на відкриття Станіславської української гімназії. Першим директором було призначено Микола Сабата. Спочатку вона розмішувалася в орендованому приміщенні на теперішній вулиці Січових Стрільців, 26, а з 1908 року — на вулиці Липовій. Закрита радянською владою у 1939 році та була перетворена в середню школу. Тепер це житловий будинок.
- Також на вулиці Шевченка знаходиться готель «Дністер», споруджений 1 травня 1914 року, спочатку, як будинок «Австрія», де розташовувався один з найкращих в місті готель «Варшава», а також рес-торан, кафе і кіно-театр. До 1939 року готель носив свою назву «Варшава», потім — «Спартак», а вже з 1960 року — «Дністер».
- В цьому будинку 2 січня 1919 року в Станіславі — тимчасовій столиці Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР) — відбулося перше засідання Української Національної Ради ЗУНР. 3 січня тут був ухвалений історичний універсал про злуку з Українською Народною республікою (УНР).
- В 1920 році тут знаходилося видавництво «Бистриця», яке видавало в серіях «Литячі читанки»

A high-angle, nighttime photograph of a city street in Ivano-Frankivsk, Ukraine. The street is illuminated by warm yellow streetlights, and several cars are visible, their headlights and taillights creating streaks of light. Buildings line the street, with some windows lit up. A large billboard is visible on the left side of the street. The text is overlaid in the center of the image.

Час минає дуже швидко. Щоб обійти
Івано-Франківськ потрібна не одна година,
а щоб побачити всю його велич і красу потрібно
пропустити його через серце. І тільки тоді
ви відчуєте його смак...

Дякую за перегляд!

